

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“. Rom. 10, 15.

Anul V.

București.

No. 9.

LEALITATE ȘI CINSTE.

Bărbați cu curajul probat și cu o cinste sinceră și curată sunt absolut necesari zilelor noastre; bărbați, cari nu se tem să ridice glasul lor contra nedreptății și să susțină dreptatea. Servilor lui Hristos eu doresc să le spun: Faceți ca orice lucrare a voastră să dea pe față lealitate și cinste.

Legătura cu Hristos.

O strânsă legătură cu Marele Păstor va face pe micul păstoraș să fie un credincios reprezentant a lui Hristos, și o lumină luminoasă în mijlocul lumii. Credința noastră trebuie să fie înțeleasă clar din toate punctele de vedere, și punctul cel mai important este ca predicatorul să fie sfințit prin Adevărul lui Dumnezeu.

Lucrătorul care înțelege importanța legăturii cu Hristos, acela va avea o dorință de a crește continuu, și de a căpăta facultăți tot mai desăvârșite, ca astfel să pătrundă și mai bine însemnătatea serviciului pentru Dumnezeu. El își îmulțește cunoștințele sale, căci dorința lui devine tot mai mare de a cunoaște Sfânta Scriptură. El este un adevărat conlucrător a lui Dumnezeu, și recunoaște că el este numai un instrument care trebuie să se lase cu totul în mâna Domnului. Pe el îl vor lovi multe încercări, dar fără ele, el nu ar cunoaște niciodată lipsurile și neexperiența sa. Însă, ele îi vor fi spre binecuvântare, dacă el va căuta pe Domnul în umilință și cu credință. El va deveni tot mai tare în a se împotrivi celui rău și mulți vor seceră bine din exemplul său.

O umilință.

Servii lui Dumnezeu trebuie să posede umilință până la cel mai înalt grad. Cine a făcut adâncă experiență în lucrurile

dumnezezești, acela este departe de mândrie și de înălțarea de sine. Și fiindcă el are înalta noțiune despre mărirea lui Dumnezeu, serviciul cel mai mic și mai neînsemnat îl socotește pentru el ca lucru de mare cinste.

Când Moisi s'a dat jos de pe munte, după ce stătuse cu Dumnezeu 40 de zile, el nu știă că fața lui strălucește așa de tare, încât ceilalți nu puteau privi la el.

Pavel, avea cea mai mică idee despre progresele făcute de el în viața lui de creștin, căci el vorbește despre sine ca despre cel mai mare păcătos. Și totuși, Pavel a fost socotit și cinstit de Domnul.

Mântuitorul nostru a spus despre Ioan Botezătorul că este cel mai mare dintre profeți și totuși, când Ioan a fost întrebat dacă el este Hristos, el a răspuns, că el nu este vrednic să deslege nici încălțăminte de Domnul.

Astăzi este nevoie de servi cu un astfel de spirit.

Statornicie.

Caracterul multor cari pretind că sunt credincioși, este imperfect și mărginit. Ei dovedesc, că în școala lui Hristos au învățat lecțiunile lor numai pe jumătate. Unii, cari imită blândețea lui Isus, nu dau pe față silința Lui de a face bine. Alții sunt activi și iuși, dar ei se fălesc cu lucrul lor, ei nu au învățat încă umilința. Alții dau cu totul la o parte pe Mântuitorul din lucrarea lor, ei pot dovedi milă față de semenii lor, dar în inimile lor nu tronează Domnul; ei nu înțeleg limba cerului. Ei nu se roagă cum se rugă Isus, nu prețuesc sufletele după măsura Lui, ei nu pot suportă greutăți pentru a câștiga suflete. Unii nu cunosc nimic din puterea harului, devin egoiști, aspri și cu spirit de critică. Ei sunt nestatornici și fac eșă ca să placă oamenilor.

Cu oricâtă râvnă ar prezenta adevărul, prin cuvintele rostite nu va realiza mult, dacă vieața practică a fiecărei zile nu dă pe față puterea cea aducătoare de sfințenie. Nestatornicia înăsprește inima, constrânge și pipernicește spiritul lucrătorului și pune pietre de pomicnire în calea acestora cu cari el lucrează.

Vieața cea de toate zilele.

Predicatorul trebuie să se predea cu totul sfintei Sale chemări. El trebuie să fie în legătură cu Dumnezeu și trebuie să fie cu totul sub disciplina lui Dumnezeu, ca astfel vieața sa să dea pe față fructele adevărate ale stăpânirii de sine. Expresia vieții sale trebuie să fie ireproșabilă; peste buzele sale nu trebuie să treacă nici un cuvânt de rând și nici un fel de vorbire aspră și grosolană. Imbrăcămintea

lui trebuie să corespundă cu lucrarea pe care o are de făcut. Predicatorii trebuie să tindă să ajungă ținuta pusă de Sfânta Scriptură; ei nu trebuie să treacă cu vederea lucrurile mici, căci neglijarea lor duce la mari răspunderi.

Lucrătorii din viaa Domnului, au, pentru încurajarea lor, exemplul binelui din toate timpurile; lor le ajută în lucrare iubirea lui Dumnezeu, serviciul îngerilor, apoi participarea lui Isus precum și nădejdea cea vie; toate acestea le ajută să câștige suflete pentru dreptate. „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele în veac și în veci de veci“¹⁾.

E. G. White.

1) Dan. 12, 4.

Pentru slujbași.

PUTEREA PENTRU SERVICIU.

„Acum frați iubiti, fiți tari în Domnul și în puterea țării Lui“.

Lucrul care este absolut necesar lucrării în aceste zile primejdioase este o armată de lucrători, cari ca și Pavel, să se pregătească ei înșiși pentru a sta gata la lucru; bărbați, cari să aibă o adâncă experiență în serviciul lui Dumnezeu, și cari sunt plini de râvnă și de seriozitate. Se cer bărbați sfințiți și gata de sacrificiu, cari nu se tem de încercări și ispite, bărbați viteji și sinceri în curajul lor. Bărbați în ale căror inimi locuiește Hristos, nădejdea mării, cari având buzele atinse cu cărbunele cel sfânt, să predice fără încetare Cuvântul lui Dumnezeu. Din lipsă de astfel de lucrători se vestejește lucrarea lui Dumnezeu, și un mare număr de eroi se strecoară asemenea unui venin mortal în morala sufletelor și distrug nădejdea unui mare număr de oameni din această generațiune. „Faptele Apostolilor“, pag. 482.

Înaintea lui Dumnezeu sunt adevărații bărbați cei ce stau scriși în cărțile cerului ca atare, acei oameni, cari ca și Daniel își instruește în așa fel însușirile lor, pentru ca prin ele să vestească cât mai bine împărăția lui Dumnezeu unei lumi, care zace în răutatea celui rău. Progresul în știință este trebuincios, căci dacă această știință se rapoartă la lucrarea lui Dumnezeu, atunci a ști este o putere spre

bine. Lumea are nevoie de oameni cu gândire, oameni cari cugeală, oameni cari să păstreze cu credincioșie principiile, bărbați cari cresc continuu în înțelepciune și în puterea de a deosebi. Presa are nevoie de bărbați, pe cari îi poate folosi pentru cele mai înalte privilegii, pentru ca Adevărul să prindă aripi și să sboare în grabă în fiecare popor și la fiecare limbă.

„Ieși la drumuri și la garduri, și pe cei ce îi vei găsi, silește-i să intre, ca să ni se umple casa“ (Luc. 14, 23).

În ascultarea de acest cuvânt noi trebuie să mergem la păgânii cari stau aproape de noi și la cei cari sunt departe. „Vameșii și desfrânații“ trebuie să audă invitațiunea lui Isus. Prin bunătatea, prietenia duioasă și umilința servilor sau trimișilor Săi, invitațiunea e o putere care devine pătrunzătoare pentru a salva și a ridica pe aceia, cari sunt mai căzuți în adâncul păcatelor.

Principiile creștine cer ca noi să lucrăm cu intențiuni hotărâte și nu cu un zel îndolnic, ci cu toată stăruința, pentru ca să salvăm sufletele pe cari satan se străduiește să le distrugă. Nimic nu trebuie să stângherească râvna serioasă și stăruitoare în lucrarea pentru salvarea sufletelor

„Prietenia lumii este vrăjmașă lui Dumnezeu“.

celor pierdute. Observați cum în întreg Cuvântul lui Dumnezeu se arată Spiritul cel lucrător și zelos în a determina pe oameni să vină la Hristos. Noi trebuie să prindem orice ocaziune familiară sau publică, trebuie să aducem orice dovezi adevărate și trebuie să arătăm însemnăitatea fiecărui principiu pentru ca să aducem pe oameni la Mântuitorul. Să ne străduim din toate puterile noastre să-i facem să privească la Hristos și să ia ei înșiși viețua Lui de lepădare de sine și sacrificiu. Noi trebuie să arătăm sufletelor, că noi așteptăm să pregătim inimii lui Hristos bucurie mare prin ei, dacă ei vor folosi fiecare însușire dată de El spre proslăvirea numelui Său preamărit. „Pe urmele Marelui Medic“ p. 169. 170.

Dumnezeu nu caută la lungimea sau la mulțimea anilor de când cineva este în serviciu. În toate serviciile noastre El ne cere o desăvârșită lepădare de personalitatea noastră. Înaintea lui Dumnezeu este mult mai plăcut o mică datorie împlinită cu sinceritate și lepădare de sine, decât cea mai mare lucrare în care încă s'ar afla cele mai mici nuanțe de egoism. El caută să vadă dacă noi luăm în seamă Spiritul lui Hristos și călătoreștii este între noi și Isus în lucrarea noastră. El privește mai mult la iubirea și la credința cu care noi lucrăm decât la cantitatea lucrului pe care noi îl facem.

Numai când egoismul este mort și când năzuința de slăbănire este înlăturată, numai când mulțumirea slăbăneste cu prisosință inima și când iubirea este rădăcina vieții, numai atunci Hristos locuiește în suflet și numai atunci suntem recunoscuți ca conlucrători cu Dumnezeu. „Parabolele lui Hristos“, p. 397.

Acei cari doresc să formeze, adică să îndrepte pe alții, trebuie să fie mai prietenoși, cei mai voioși și mai politicoși dintre toți oamenii din lume. În viața lor trebuie să dea pe față adevărata bunătate și desinteres în sensul cel bun al cuvântului. Servul lui Hristos care dă pe față lipsa de politeță, sau care se arată nerăbdător față de neștiința și bizaritatea unora, care vorbește nesocotit și acționează fără să reacționeze, închide ușile inimilor în așa fel încât niciodată el nu le mai poate deschide.

Cum cade roua și ploaia cea liniștită peste plantele însetate, așa vorbiți și voi cuvinte iubitoare când căutați să câștigați pe oameni din brațele minciunii. Planul lui Dumnezeu este ca să ne câștige mai întâiu inima. Noi dorim să vestim Ade-

vărul în iubire și în încredere în Domnul, că El va da putere pentru schimbarea vieții. Spiritul Sfânt va lucra asupra cuvântului, care a fost rosit către un suflet în iubire.

Din natură noi suntem încrezători în noi înșine și suntem încăpățânați. Dar, dacă noi învățăm învățătura pe care Hristos vrea să ne învețe, atunci devenim părtași de firea Sa și vom trăi mai departe viața Sa. Exemplul minunat al lui Hristos, cu privire la nemăsurata Sa gingășie cu care se apropie de sentimentele altora, plângând cu cei cari plângeau și bucurându-se cu cei cari se bucurau, trebuie să lase adâncă impresie asupra aceluia cari îl urmează cu sinceritate. Ei vor încerca, ca prin cuvinte amabile și prin fapte bune; să facă mai ușoară cărarea pentru picioarele oboseite. „Pe urmele Marelui Medic“ p. 161. 162.

Faptul inițial în educațiune nu este mijlocirea de multe cunoștinți, ci dimpotrivă împărtășirea acelei puteri făptuitoare, care reînsoțeste și care câștigă prin legătura dintre inimă cu inimă și suflet cu suflet. Numai din viață se poate naște viața. Deaceia, ce mare favoare au gustat aceia, cari au fost timp de trei ani în legătură cu viața cea dumnezească, din care curge toate impulsurile, cari sunt spre binecuvântarea lumii întregi! Dintre toți însoțitorii lui Isus, Ioan, ucenicul cel mai iubit, s'a predat cu totul puterii vieții celei mult minunate. El zice: „Viața s'a arătat și noi am văzut-o, și mărturisim despre ea, și vă vestim și vouă viața veșnică, viață care eră la Tatăl și care ne-a fost arătată“. 1 Ioan 1, 2. „Și noi Ioan am primit din plinătatea Lui, har“. Ioan 1, 16.

Apostolii Domnului nostru Isus Hristos nu aveau nimic la ei, care să le fi adus lor vreo cinste. A ieșit clar la lumină faptul, că succesul lor eră cu totul și numai al lui Dumnezeu. Viața acestor bărbați, caracterele cari s'au desvoltat în ei, lucrarea cea plină de putere pe care Dumnezeu a făcut-o prin ei, dovedește o puternică mărturie despre cele ce vrea Dumnezeu să facă pentru toți aceia cari se lasă atrași la El și cari sunt ascultători. „D.“ 250.

Înaintea cinslei merge umilința. Pentru ca să îmbrace înaintea oamenilor o poziție înaltă, Domnul alege servi, cari ca și Ioan Botezătorul să ocupe înaintea lui Dumnezeu o poziție sau un loc foarte jos și mic. Ucenicul cel mai copil la suflet, este în lucrare cel mai vrednic pentru

„Atenția este piatra de unghiu a memoriei“.

Dumnezeu. Puterile cerești pot lucra numai cu aceia cari caută să salveze sufletele, nu cu acei, cari caută să se înalțe pe ei înșiși. Acela care simte mai adânc nevoia ajutorului lui Dumnezeu, se va și ruga pentru aceasta, iar Sfântul Duh va mijloci raze de lumină dela Isus asupra-i, cari vor întări și vor înobilă sufletul lui. După legătura cu Isus, el va merge să lucreze pentru acei, cari se pierd în păcatele lor. Un astfel de serv este întărit pentru misiunea sa și el va avea succes chiar acolo unde mulți învățați și înțelepți ar da greș. „D.“ 436.

Cine chiamă pe oameni la pocăință, trebuie să cultive legătura cu Dumnezeu în rugăciune. El trebuie să rămână lângă Cel Atotputernic și să zică: „Eu nu te las până nu mă vei binecuvânta. Dă-mi putere să câștig suflete pentru Isus“.

Pavel zice: „Când sunt slab atunci sunt mai tare“. Dacă noi recunoaștem cu sinceritate slăbiciunea noastră, atunci învățăm să ne sprijinim pe o putere, care locuiește în noi. Nimic nu face o așa puternică impresie asupra inimii decât conștiința răspunderii față de Dumnezeu. Apoi nimic nu pătrunde mai adânc în groapa instinctelor și a purtării noastre, decât conștiința iubirii iertătoare a lui Isus Hristos. Noi trebuie să venim în atingere cu Dumnezeu și apoi cu Spiritul Sfânt, care ne face capabili să simțim cu oamenii și va pătrunde toată făptura noastră.

Deaceia bucurați-vă că prin Hristos Isus sunteți legați cu Dumnezeu și ați devenit membri ai familiei cerești. Dacă veți privi mai sus, decât sunteți voi înșivă, veți avea continua conștiință a slăbiciunii omenești. Cu cât vă veți considera pe voi înșivă mai puțin, cu atât mai mult veți pătrunde perfecțiunea și desăvârșirea Mântuitorului vostru. Cu cât veți fi mai strânși legați de Izvorul Luminii și al puterii, cu atât mai mult va străluci asupra voastră lumina, cu atât mai mult veți posedă o putere mai mare de lucru pentru Dumnezeu.

Nimic nu este mai necesar în lucrarea noastră decât urmările practice ale legăturii cu Dumnezeu. Noi trebuie să arătăm în viața noastră de toate zilele că avem pace și liniște în Mântuitorul nostru. Pacea Sa fiind în inimă va străluci pe față. Ea ne va da glasul unei puteri care convinge. Legătura cu Dumnezeu va înobilă viața și caracterul. Oamenii vor cunoaște, așa cum odinioară au cunoscut pe ucenici, că și noi am fost la Isus și aceasta va da servului Evangheliei o așa putere, pe care nimeni în lume nu i-ar fi putut-o procura.

El nu trebuie să neglijeze sau să facă ceva, care să aducă pierdere acestei puteri.

Noi trebuie să ducem o vieață compusă din două părți: O vieață de cugetare și activitate și o vieață de rugăciune tainică și serioasă. Tăria sau forța, pe care noi o primim prin legătura cu Dumnezeu, legată fiind de străduinți serioase, spre a educă spiritul către cugetare și grije, pregătește pe om pentru datoriile zilnice și păzește spiritul în pace în toate situațiile oricât de grele ar fi ele. „Pe urmele Marelui Medic“ p. 520. 521.

Pentru lucrătorul consacrat Domnului gândul că însuș Hristos, în timpul vieții Sale pământești, rugă zilnic pe Tatăl pentru ca să reverse asupra Sa harul necesar, este o mare mângâiere; din asemenea momente de legătură cu Dumnezeu, Domnul pleacă să întărească și să binecuvinteze și pe alții. Privește pe Fiul lui Dumnezeu plecat în rugăciune către Tatăl Său! Deși Fiu al lui Dumnezeu, totuși El își întăria credința Sa prin rugăciune și prin legătura cu Dumnezeu. „El adună puteri spre a putea rezistă celui rău și spre a putea ajută nevoile omenirii. Ca unul dintre cei mai bătrâni frați ai neamului nostru, El recunoaște nevoile acelor, cari plini de slăbiciuni și trăind în mijlocul unei lumi plină de ispite și păcate, au totuși dorința de a servi Lui. El știe că solii pe cari El îi găsește buni de trimis sunt oameni slabi și plini de greșeli, totuși acei cari se predau cu totul serviciului Său, El le promite ajutor dumnezeesc. Exemplul Său personal este o garanție, că predarea statornică și înclinarea către Dumnezeu în credință, care duce la desăvârșita legătură cu Dumnezeu și la o absolută predare pentru lucrare, — aduce omului în contra păcatului ajutorul Spiritului Sfânt.

Fiecare lucrător, care urmează exemplul lui Hristos, va fi gata să primească și să întrebuijeze acea putere, pe care Domnul a făgăduit-o Comunității Sale pentru timpul secerișului. Dimineață după dimineață, când solii Evangheliei îngenuchează înaintea Domnului spre a înnoi cântarea lor de consacrare, li se va da prin prezența Spiritului puterea sfințirii și a reinsuflețirii. Când ei vor merge la împiinirea datoriei lor zilnice, au siguranța, că lucrarea cea nevătăată a Spiritului Sfânt îi va învrednici să fie „Conlucrători ai lui Dumnezeu“. 1 Cor. 3, 9. „Faptelele Apostolilor“, p. 52. 53.

„Niciodată nu cheltuiți banii înainte de a-i găstigi“.

Asemenea unui grăunte de muștar.

Între cei cari ascultau pe Domnul Isus erau și mulți farisei. Aceștia arătau dispref spre acel mic număr de oameni cari îl recunoșteau de Mesia. Și se întrebau între ei, cum s'ar putea ca acest umil învățat să ajungă vreodată să dea lui Izrail împărăția lumii. Cum ar fi putut să-și ia noua Sa împărăție fără bogăție, putere sau mărire? Cunoscând gândurile lor, Domnul le răspunse:

„Cu ce vom asemăna împărăția lui Dumnezeu, sau prin ce pildă o vom înfățișa?” Nu eră nimic în regatele de pe pământ cu care ar fi putut-o asemăna. Nici o societate din lume, nu putea să slujească drept pildă. „Se asemăna cu un grăunte de muștar, care, când este semănat în pământ, este cea mai mică dintre toate semințele de pe pământ; dar, după ce a fost semănat, crește și se face mai mare decât toate legumele și face ramuri mari, așa că pasările cerului își pot face cuiburi la umbra lui”.

Germeul de vieță al seminței se face prin darea la iveală a legii de vieță pe care a pus-o Dumnezeu. Desvoltarea sa nu depinde de puterea omenească. Tot astfel este și cu regatul Domnului Hristos. Aceasta este o creațiune nouă. Legile după care se desvoltă împărăția Sa sunt tocmai diametral opuse legilor cari conduc regatele acestei lumi. Regatele pământești domnesc prin puterea fizică. Ei asigură domnia lor prin putere armată-răsboiu; dar întemeietorul noului regal este Prințul păcii. Spiritul Sfânt înfățișează puterile acestei lumi sub chipul de fiare sălbatice; dar Domnul Hristos este „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii”¹⁾. În planul Său de guvernare nu intră nici o putere omenească care să constrângă conștiințele. Iudeii așteptau ca domnia lui Dumnezeu, să fie stabilită tocmai în aceste condițiuni cum sunt imperiile acestei lumi. Spre a aduce o cârmuire dreaptă, ei voiau să se folosească de mijloacele constrângerii. Ei discutau orice metode și planuri. Domnul Hristos însă ne hotărăște principiul adevărului și dreptății, lucrând prin acestea contra rătăcirii și păcatului.

Pe când Domnul Isus ne înfățișă această pildă, ici și colo se puteau vedea copăcei de muștari, cari se arătau deasupra cerealelor, legănându-și ușor ramurile lor în aer. Păsărelele săreau de pe

ramură pe alta, și din frunzișul bogat al muștarilor se auzea ciripitul lor vesel. Și totuș sămânța din care răsăria această plantă uriașă, eră cea mai mică dintre toate semințele. El dăduse la început un lăstar plâpând; totuș în acest lăstar eră multă vieță; el crescuse și se desvoltase până când luă proporția la care ajunsese. În acelaș chip, părea la început regatul lui Dumnezeu, mic și neluat în seamă; în comparație cu regatele de pe pământ, el eră cel mai mic dintre toate. Puternicii lumii aceștia își băteau joc de pretențiile la domnie ale Domnului Hristos. Cu toate acestea prin învederatele puteri cari fură încredințate ucenicilor Săi, împărăția Evangheliei cuprindea în sine vieța divină. Și cu ce repeziciune creștea și se răspândia influența sa. Pe când Domnul Isus vorbea această pildă, nu erau decât câțiva țărani galileeni, cari reprezentau noul regal. Sărăcimea și micul lor număr, erau arălate neincetă ca motive pentru cari cineva nu putea să se alătore acestor simpli pescari ce urmau pe Domnul Isus. Dar grăuntele de muștar trebuia să crească și să-și întindă ramurile sale în orice colț al lumii. La căderea regatelor de pe pământ, a căror mărire umplea inima oamenilor pe atunci, regatul Domnului Hristos avea să rămână însă ca o putere foarte mare și cuprinzătoare.

Astfel e și lucrarea harului lui Dumnezeu în inimă, la început este aproape neînsemnată. După primul cuvânt vorbit, o rază de lumină pătrunde în suflet, o influență începe să lucreze, acesta este începutul unei vieți noi. Cine poate socoti rezultatul!

În pilda cu sămânța de muștar nu este închipuială numai creșterea regatului lui Dumnezeu, ci și toate fazele desvoltării sale, experiența arătată în pildă la care se revine, de fiecă dată. Dumnezeu are pentru comunitatea Sa în toate timpurile un adevăr deosebit și o deosebită lucrare. Adevărul, ascuns celor învățați și celor pricepuți, este descoperit celor umiliți și celor simplii. El cere lepădarea de sine, are de purtat lupte, de câștigat biruințe și la început găsește numai pușini partinitori. Ei sunt pricinile de împotrivire și de disprețuiri ale celor mari și ale unei biserici lumesti. Priviți la Ioan Botezătorul, înainte-mergătorul Domnului, care se ridică singur spre a birui formalismul și mândria poporului iudeu. Priviți la

1) Ioan 1, 29.

„Mândria costă mai mult decât foamea, setea și frigul”.

acei, cari au adus pentru prima oară Evanghelia în Europa! Cât de înlunecoasă, și cât de fără speranță păru misiunea lui Pave și Sila, cei doi lucrători de corturi, atunci când pleară cu corabia dela Troa spre Filipi! Priviți pe „bătrânul Pavel“ în lanțuri, predicând pe Domnul Hristos în închisorile Cezariei! Ridicați privirile spre mica comunitate din sclavi și din țărani, în luptă cu păgânismul Romei imperiale! Priviți pe Martin Luther împotriva-ndu-se acelei biserici puternice care este arta înțelepciunii lumii acesteia. Închipuiți-l cum susține Cuvântul lui Dumnezeu înaintea împăratului și a papei, spunând: „Iată-mă; nu pot face altfel. Dumnezeu să-mi fie în ajutor. Amin“. Priviți pe Jean Wesley în mijlocul formalismului, desfrâului și al necredinței predicând pe Domnul Isus Hristos și dreptatea Sa. Zugrăviți-vă în ochii voștri pe omul străpuns în inimă de relele lumii păgâne; cerând îngăduința să ducă solia iubirii lui Hristos! Ascultați răspunsul formalismului: „Stai pe loc, tinere, că dacă Dumnezeu ar vrea să întoarcă pe păgân, i El o va face fără ajutorul tău și al meu“.

Marii conducători ai ideilor religioase din generația aceasta aduc laude celor care au semănat sămânța adevărului în secolele trecute; ba le mai ridică și monumente. Dar mulți dintre ei oare nu se înforc dela această faptă pioasă spre a călca în picioare roadele acestei semințe, roade cari se coc în zilele noastre? „Noi știm, că Dumnezeu a vorbit cu Moisi;

dar pe acesta (Domnul Isus Hristos prin persoana trimisului Său) nu-l știm de unde este“ 2). Ca și în trecut, adevărurile speciale pentru zilele noastre nu se găsesc nicidecum la puternicii bisericilor, ci la bărbații și femeile, cari nu sunt prea învățați și nici prea înțelepți, spre a crede Cuvântul lui Dumnezeu.

„Vedeți dar, chemarea voastră fraților, că nu mulți sunt înțelepți după carne, nu mulți sunt puternici, nu mulți sunt de neam strălucit. Ci pe cele nemiloase ale lumii își alege Dumnezeu, ca să dea de rușine pe cele tari; și pe cele de neam de jos ale lumii și pe cele desprețuite își alege Dumnezeu, pe cele ce nu sunt, ca să desființeze pe cele ce sunt, pentru ca credința voastră să nu fie în înțelepciune omenească ci în puterea lui Dumnezeu“ 3).

Pilda grăuntelui de muștar trebuie să primească în generația aceasta o împlinire însemnată și biruitoare în creșterea sa. Sămânța cea mică va deveni un copac. Ultima solie de avertizare și de îndurare va fi dusă „oricărei seminții, oricărei limbi și norod“ 4) „ca să se aleagă din mijlocul lor un popor care să-l poarte numele“ 5), și pământul să fie luminat de mărirea Sa.

2) Ioan 9, 29.

3) 1 Cor. 1, 26—28.

4) Apoc. 14, 6—14.

5) Eapl. 15, 14; Apoc. 18, 1.

din Pildele Mântuitorului
de E. G. White.

Programul lucrării misionare în Uniunea Română pe Trimestrul al IV-lea 1925.

Potrivit planului nostru, în dorința de a ne familiariza cu rânduelile impuse de nevoie lucrării misionare, cari pentru „încheierea lucrării“, apelează la sprijinul efectiv și personal al fiecărui membru, când zice: „Toți la lucru“. — „Nu există dispensă de serviciu în armata Prințului Emanuel“, — se menține și pentru acest trimestru câte o ședință Misionară, în fiecare al treilea Sabat din lună.

În trimestrul acesta, în minutele rezervate „Cetirii subiectelor arătate

pe program“ — se va ceti din nou broșura „Încheierea lucrării“.

Comitetul este rugat să stăruască ca fiecare membru să aibă broșura „Încheierea Lucrării“, care este destul de efină.

*Ora misionară din Octombrie
ora 10 jum. la 11 jum, dimineața.*

1. Cântare.

2. Rugăciune.

3. Raport asupra lucrării din luna Septembrie.

„Istoria lumii este biografia oamenilor celebri“.

RAPORTUL LUCRĂRII MISIONARE DIN UNIUNEA ROMÂNĂ

pe trimestrul I-ii și al II-lea din 1925.

Numele Conferinței	VALOAREA													
	Numărul membrilor	Căți raportează	Vizite misionare	Scrișori		Reviste		Cărți		Broșuri				
				trimise	primite	Vândute	dăruite sau imprumutate	Vândute	dăruite sau imprumutate	Vândute	dăruite sau imprumutate	Lei	B.	
Muntenia	Tr. I-ii	1.700	764	43.993	2.596	532	542	10.418	2.056	2.742	607	23.793	1.533	20
	Tr. II-lea	2.171	966	7.663	7.344	328	206	4.375	1.129	591	316	8.828	1.772	10
Moldova	Tr. I-ii	1.119	754	17.299	8.516	762	511	1.446	804	531	265	459	179	
	Tr. II-lea	416	181	4.907	4.518	355	293	564	225	199	111	424	156	9.390
Transilvania	Tr. I-ii	1.532	416	2.726	1.917	163	75	2.158	144	40	12	483	73	15.250
	Tr. II-lea	1.536	588	3.038	2.197	103	61	563	582					3.700
Banat	Tr. I-ii	492	141	1.088	724	45	31	521	19	24	20	154	44	5.771
	Tr. II-lea	597	230	1.857	717	36	55	903	103	75	66	1.253	128	5.720
TOTAL	Tr. I-ii	4.843	2.075	25.106	13.553	1.502	959	14.343	3.023	3.537	904	24.889	1.629	110.087
TOTAL	Tr. II-lea	4.720	1.865	17.465	14.776	802	595	6.405	2.039	863	493	10.505	2.056	131.292

1). Din Conferința Moldova, au raportat în trimestrul II-lea numai 8 Comunități.

Misiunea Internă.

4. Cântare sau cor.
5. Citire din broșura „Încheierea lucrării : „O solie către toată lumea și Planul lui Dumnezeu pentru poporul Său.
6. Convorbire cu membrii asupra subiectelor cetite. (După modelul de mai jos 30 minute).
7. Povestirea experiențelor personale. (15 minute).
8. Cântare.
9. Rugăciune.
10. Strângerea rapoartelor prin conducătorii grupelor și predarea de aceștia Secretarului.

Tema I-a: O solie către toată lumea și Planul lui Dumnezeu pentru poporul Său.

Pentru aceste capitole se pot pune următoarele întrebări de către Diriginte sau de cel ce conduce lucrul în ora aceia.

1. Care este cea mai grabnică invitație adresată Bisericii lui Hristos în aceste zile ?

Răsp. : Să aducem la încheiere lucrarea încredințată nouă de Dumnezeu.

2. Care este solia care poate fi salvatoare pentru om în aceste zile ?

Răsp. : Solia celor trei îngeri.

3. Cui a încredințat Dumnezeu lucrarea de vestire a acestei solii ?

Răsp. : Unui popor ales ca unealtă a Sa pentru a duce Solia până la marginile pământului.

4. Cum poate fi adusă la îndeplinire această lucrare ?

Răsp. : Dacă fiecare membru face un lucru misionar împreună cu Hristos, cu dorința de a căuta și mântui pe cei pierduți.

6. Ce trebuie să facem deci ?
Răsp. : Dacă încheierea lucrării întârzie, cine poartă răspunderea ?

Răsp. : Noi, membrii.

6. Ce trebuie să facem deci ?

Răsp. : Să ne silim, ca fiecare să devină un misionar, un lucrător, cum a fost Hristos ; lucrând numai pentru fericirea altora.

7. Unde putem studia azi, cel puțin două puncte din planul lui Dumnezeu, pentru opera Sa de pe pământ ?

Răsp. : În cuvântul lui Dumnezeu și în Mărturiile Spiritului sfânt.

8. Cum poate fi realizat însă de fapt acest plan al lui Dumnezeu ?

Răsp. : Dacă toți membri credincioși strâng rândurile și pornesc uniți să vestească Solia peste tot, în orașe și în sate.

9. Vrea Dumnezeu servicii forțate dela membri Bisericii Sale ?

Răsp. : Nu, Dumnezeu iubește numai servicii de voie și făcute cu credință.

10. Există dispensați în armata lui Hristos ?

Răsp. : Spiritul Sfânt zice : „Nu există *dispensă de serviciu*“ în Armata Prințului Emanuel“.

11. Care este sistemul de predicare ce se poate potrivi oricui ?

Răsp. : Făcând bine și orice fel de servicii aproapelui nostru așa cum lucră Hristos, așa să lucrăm și noi, din casă în casă, mângâind și ajutând ca oamenii să fie câști-gați pentru împărăția Sa.

12. Cum putem atinge acest scop ?

Răsp. : Vizitând pe vecini, împrietenindu-ne cu ei, simțind cu ei în bucurie și durere ; așa se face cea mai bună lucrare.

* * *

„Nicidecum“ este mai penibil decât „bunăvoința“.

== Mișcare, aer și lumină. ==

Cea mai de seamă, dacă nu singura cauză, că mulți ajung bolnavicioși e că sângele nu se mișcă în libertate, și că nu se întâmplă acele schimbări ce trebuie să se petreacă în sânge, pentru a păstra vieața și sănătatea. Acești oameni n'au pus corpul în mișcare și n'au dat plămânilor hrana lor, aerul curat și proaspăt; deaceia e cu neputință să se dea sângelui puteri de viață, așa că el își face drumul prin corp greoiu. Cu cât mișcările vor fi mai îmbelșugate, cu atât circulația sângelui va fi mai bună.

Mai mulți sunt aceia cari mor din lipsă de mișcare, decât aceia cari mor din cauza obozelei prea mari; cu mult mai mulți sunt acei cari ruginesc stând, decât cei cari se istovesc muncind. Acei cari se desprind a face, în aer liber mișcări potrivite lor, vor avea totdeauna o circulație bună și puternică a sângelui. Vieața noastră depinde mai mult de aerul ce respirăm decât de hrana ce mâncăm. Bărbații și femeile, tânăr și bătrân câți doresc sănătate și cari vor să se bucure de o viață activă, să amintească totdeauna că nu pot avea acestea dacă nu au o bună circulație a sângelui. Oricare le-ar fi ocupațiile și înclinațiile, să-și facă o regulă bine înțeleasă de a face cât mai mult cu putință mișcare în aer liber. Ar trebui să simtă ca o datorie religioasă de a birui stările de sănătate cari i-a ținut în casă lipsiți de mișcare în aer liber.

Multe persoane bolnavicioase ajung să fie stăpânite de această idee, și nu vor să înțeleagă ce

mare însemnătate are mișcarea făcută zilnic, afară din casă, în locul unde este belșug de aer curat. Fiindu-le teamă de răceală, an după an, stăruiesc în calea lor și trăesc într'un aer lipsit de puteri viufăcătoare. Sângele acestor oameni nu poate circula sănătos. Inregul corp suferă din lipsă de mișcare în aer curat. Pielea pierde puterile sale și ajunge mai simțitoare față de schimbările din atmosferă. Se simte atunci nevoie de haine mai multe și odăile sunt mai tare încălzite. Ziua următoare cere căldură ceva mai multă, și ceva mai multă îmbrăcăminte, cu scop ca să simtă desăvârșită căldură; așa, ei ascultă de orice capriciu al impresiilor schimbătoare până când rămân cu o prea slabă putere de a suferi o răcoare cât de mică.

E. G. White.

(„Testimonies“, vol. 2,
p. 525—527).

„Curierul Misionar“

Foaie lunară.

Director: P. P. PAULINI

Membri: ȘT. DEMETRESCU

Edit. și Red. resp.: D. FLOREA

Prețul unui număr Lei 6.— Abon. pe un an Lei 60.

Red. și Admin. Str. Labirint 116.

„Blândețea e leacul cruzimii“.

LECȚIUNI PENTRU COPII.

Lecțiunea 10 — 5 Septembrie 1925.

Săturarea celor patru mii. Isus învață pe ucenici. Vinderea unui orb.

Studiul biblic: Marc. 8.

Text paralel: Mat. 15, 32—cap. 16, 28.

De memorizat: „Ce folosește ca omul să câștige lumea întregă, și să piarză sufletul său”. Marc. 8, 36.

leșine de foame pe drum, fiindcă unii din ei au venit de departe”.

2. Ucenicii păreau să fi uitat cum cu cinci luni mai înainte, Domnul Isus săturase mulțimea, deaceea răspunzând ziseră: „De unde va puteți cineva să sature pe aceștia cu pâine aci în pustie? Și-i întrebă câte pâini aveți? Iar ei ziseră: șapte.

3. „Atunci a poruncit norodului să șadă pe pământ; a luat cele șapte pâini, și după ce a mulțumit lui Dumnezeu, le-a frânt și le-a dat ucenicilor Săi, ca să le împartă; și ei le-a împărțit norodului. Mai aveau și călți-va peșlișori; și Isus, după ce a binecuvântat a poruncit să împartă și pe acelea. Au mâncat și s'au săturat; și au ridicat șapte coșuri pline cu fărămituri. Erau aproape patru mii de inși. În urmă le-a dat drumul.

4. „Iată după aceasta, Isus împreună cu cei doisprezece, se sui într'o corabie spre a trece de cealaltă parte a lacului. Și ucenicii se întoarseră să ia pâine; și nu aveau cu dânșii în vas decât o pâine”. Isus începă să le vorbească, zicându-le: „Feriți-vă de aluatul fariseilor”. Ucenicii gândeau că El le spune aceasta, fiindcă nu au pâine. Inșă Domnul Isus voia să le dea o învățătură. După cum o bucată mică de drojdie sau de aluat, se răspândește prin toată pâinea, tot astfel și învățătura cea rea, a îmbolnăvit credința iudeilor. De această credință bolnavă le spunea Domnul Isus să se ferească.

5. „Și vin la Betsaida. Și-i aduc pe un orb, și-L roagă să-l atingă. Și luând de mână pe orb îl scoase afară din sat; după ce scupă în ochii lui, punând mâinile pe dânsul, îl întrebă dacă zărește ceva. Și uitându-se în sus zise: văd niște oameni umblând, dar mi se pare ca niște copaci.

6. „După aceea puse iarăși mâinile pe ochii lui, și văză bine, și fu adus la starea lui de mai înainte, și vedea în depărtare toate lămurit. Și-i trimise la casa lui zicându-i: nu intra în sat, nici nu spune despre aceasta cuiva”.

7. Pe când mergea pe drumul dintre un sat și altul, Isus întrebă pe ucenicii Săi: „Cine zic oamenii că sunt Eu?” Ei li răspunseră că mulți gândesc că ar fi Ioan Botezătorul, venit în trup; alții spun că ar fi Ilie, profetul; iar mulți alții cred că ar fi profet al lui Dumnezeu. Atunci Isus spuse celor doisprezece: „Dar voi

SCENA 1: De trei zile urmă lui Isus o gloată de patru mii de persoane, și nu mai avea de mâncare. Proviile lor se sfârșise. Isus luă cele cinci pâini și călți-va peșlișori și după ce le binecuvântă, dele ucenicilor spre a le împărți bărbaților, femeilor și copiilor.

SCENA 2: Isus în vas pe lac cu ucenicii Săi Domnul le spune să se ferească de aluatul fariseilor

SCENA 3: Isus atinge ochii orbului, aducându-l la starea de mai înainte.

SCENA 4: Isus zise ucenicilor Săi: „oricine vofește să vie după Mine, să se lepede de sine, și să ia crucea sa și să-Mi urmeze”.

1. După ce Domnul Isus vindecase pe un om surd și care cu greu putea să vorbească, o mare mulțime din toate părțile lacului acelua veni la El. „Isus a chemat pe ucenicii Săi, și le-a zis: Mi-e milă de norodul acesta, căci iată că de trei zile slau lângă Mine, și n'au ce mânca. Dacă le voi da drumul acasă flămânzi, au să

„Pildele rele strică moravurile lumii”.

cine ziceți că sunt Eu? Și răspunzând Petru li zise: „Tu ești Hristosul“.

8. Isus spuse ucenicilor și celor ce ascultau: „Oricine voiește să vie după Mine, să se lepede de sine și să ia crucea sa, și să-Mi urmeze. Căci cine va fi voit să-și scape sufletul, îl va pierde; dar cine va fi pierdut sufletul pentru Mine și pentru Evanghelie, acesta îl va avea“.

9. Dacă ne place numai a ajunge bogăți, și să avem cinstea și plăcerile pe cari ni le poate da această lume, atunci noi ne vom bucura de ele doar pentru puțin timp. Iar dacă noi vrem să fim plăcuți și să lăudăm pe Dumnezeu, atunci vom avea viață veșnică.

10. Pentru a arăta atât ucenicilor cât și nouă care este cea mai bună cale pe care s'o urmăm, Domnul Isus făcu două întrebări. Înlăi: „Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?“ Răspunsul este simplu: Intreaga lume nu are nici un preț pentru oricare din acei cari duc o astfel de viață, căci și el le va părăsi odată. A doua întrebare este: „Ce va da un om în schimb pentru sufletul său?“ Căci un schimb ar fi vrednic de dorit când ai putea primi diamantul cel mai rar și cel mai frumos în locul unei bucăți de sticlă obișnuită.

Intrebări.

1. Cine veni la Domnul, după ce vindecă pe acel surdo-mut? De ce avu Domnul Isus milă de mulțime? Pentru ce nu voia El să-i lase să plece la casele lor?

2. Ce răspuseră ucenicii cu privire la măncarea ce trebuia dată acestei mulțimi? Ce se părea a fi uitat ei? Ce îi întrebă Isus? Câte pâini aveau ei?

3. După ce se așeză multimea jos, ce făcu Domnul? Ce lucrare îndeplineau ucenicii? Ce mai aveau ucenicii, afara de pâini? După ce măncau toți ce a mai rămas și cât? Câți înși mâncaseră din acei pești și din acele pâini?

4. Pe când străbăteau lacul ce observară ucenicii, că uitaseră să ia cu ei? Câte pâini aveau cu ei? De ce lucru, le zise Domnul Isus, să se ferească? Ce gândiau ucenicii? Ce învățatură voia să le arate Domnul prin aluat sau drojdie?

5. Cine a fost adus în Betsaida la Domnul? In ce chip îl vindecă Domnul? Cum văzù la început acel om?

6. Ce a mai făcut Domnul pentru a doua oară? Care fu rezultatul? Când Domnul trimise pe acel om acasă, ce i-a spus să nu facă?

7. Ce întrebare puse Isus ucenicilor, pe când călătoria prin acele locuri? Ce gândiau unii din popor despre Domnul? Ce spuneau alții? Ce credeau cei mai mulți? Ce voia să afle Isus prin întrebarea pe care o puse ucenicilor? Ce răspuse Petru?

8. Ce trebuie să facă acei cari vor să urmeze pe Domnul? Ce spune El către aceia cari vor să-și scape viața lor pentru Domnul?

9. Cât timp putem să păstrăm bogățiile și plăcerile lumii acesteia? Dar pentru cât timp ne vom bucura de binecuvântările ce sunt în împărăția lui Dumnezeu?

10. Din ce cauză a pus Domnul cele două întrebări? Care este prima întrebare? Care a fost răspunsul? Care este a doua întrebare? Ce schimb ar fi mai potrivit?

Lecțiunea 11—12 Septembrie 1925.

Schimbarea la față.

Text biblic: Mat. 17, 1—9.

Text paralel: Marc. 9, 1—15; Luc. 9, 27—36.

De memorizat: „Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru care am binevoit, ascultați de Dânsul“. Mat. 17, 5.

1. În timpul acela Isus învăță și vindecă neîncetat mulțimea: Într'o seară, El luă pe trei din ucenicii Săi: Petru, Iacob și Ioan și porniră împreună pe o potecă singuratică dintr'o parte a muntelui. Adevsea Isus se ducea să se roage pe munte, și cei trei ucenici îl urmau fără a-L întrebă ceva.

2. Isus îngenuchiă să se roage. Pentru un moment, ucenicii se rugară împreună cu El, dar apoi obosiți după o zi întreagă de muncă, fură doborâți de un somn adânc. Pe când Domnul se ruga, mărirea lui Dumnezeu se pogori deasupra Sa „și străluci fața Lui ca soarele și veșmintele Lui se făcură albe ca lumina“. Acel val de lumină trezi pe ucenici din somn, și fiind cuprinși în acelaș timp și de spaimă și de admirare, ei priviau în sus către chipul Maestrului lor. Pe când priviau spre El, ucenicii văzură că Domnul nu era singur, „și că li se arată lor Moisi și Iliie vorbind împreună cu Domnul“.

3. Moisi fusese conducătorul fiilor lui Izrael, atunci când ieșiră din Egipt. El muri și fu înmormântat pe muntele Nebo. Mai târziu, Dumnezeu îl sculă din nou la

„Infrânează-ți mânia“.

vieajă, și fu luat la ceruri. Ilie eră profetul care fusese luat la ceruri într'un car de foc, fără ca să vadă moarte. Și iată că acești oameni se arată pe munte Domnului și vorbeau cu El.

4. Când ucenicii văzură că strălucirea măririi împărăției lui Dumnezeu se află lângă ei, și când auziră pe acești bărbați sfinți vorbind cu Domnul, ei căzură cu fața la pământ, căci locul acela eră sfânt. Petru, vorbind Domnului, zise: „Doamne este bine ca să fim aci, dacă voiești vom face

Dânsul. Și auzind ucenicii căzură cu fața la pământ și se temură foarte”.

6. „Și Isus se apropie și strigându-i zise: Sculați-vă și nu vă temeți”. Când ucenicii cari erau spăimântați, simțiră mâna lui Isus și li auziră vocea Sa dulce, care le spunea aceleaș cuvinte pline de încurajare, pe care El le spusese lor în timpul furtunii depe Marea Galileei și anume, „nu vă temeți”, atunci spaima lor dispărură. Iar ei ridicându-și ochii nu văzură pe nimeni decât numai pe Isus.

7. Dumnezeu le-a arătat ucenicilor, printr'o viziune, strălucirea ce va fi la venirea Împărăției cerurilor — această viziune le-a mângâiat și le-a întărit inimile lor în vederea ispitelor ce aveă să vie dintr'o parte sau alta. Dacă ucenicii nu s'ar fi rugat împreună cu Isus, atunci ei nu ar fi putut să vadă această strălucire. Dacă ei nu ar fi fost oboșiți și nu ar fi dormit, atunci ei ar fi putut să audă ceea ce a vorbit Domnul Isus cu Moisi și cu Ilie și astfel ar fi primit o și mai mare binecuvântare.

8. „Și dându-se ei jos depe muntele acela, le porunci Isus, zicând: Nu spuneți ca nimeni vedenia până când Fiul omului nu se va fi sculat dintre morți”. Ucenicii făcură așa după cum le-a poruncit Isus. Ei păstrară în inimile lor, taina aceasta, și nu vorbiră nimănui, despre cele ce văzuseră. Fără îndoială ei erau curioși să știe ce înțelegea Domnul Isus atunci când le vorbea despre învierea dintre morți.

SCENA 1: Isus cu Petru, Iacob și Ioan pe muntele schimbării la față, iar ceilalți nouă stau la poalele muntelui până la întoarcerea Lor.

SCENA 2: Acum este noapte. Isus își petrece noaptea în rugăciuni. Petru, Iacob și Ioan oboșiți de lucrul zilnic, au adormit.

SCENA 3: Isus înconjurat de mărirea cerească. Moisi și Ilie vorbesc cu Dânsul. Ucenicii cad cu fața la pământ, la auzul unui glas din nori.

SCENA 4: Glasul din nor zicea: „Acesta este Fiul Meu cel iubit, ascultați de Dânsul”.

SCENA 5: Isus și cei trei ucenici scoboară depe munte.

aci trei colibe, Ție una și lui Moisi una și lui Ilie una”. Petru fiind vesel de mărirea care înconjură pe iubitul Său învățator și în fața acestor sfinți bărbați, gândi că ei vor putea face aceste colibe cât de plăcute, încât sfinții bărbați să poată rămână pentru câva timp în mijlocul lor.

5. Aceștia însă nu dădură lui Petru răspuns; dar, „vorbind el încă, iată un nor luminos îi umbră pe dânsii, și iată un glas zicând: Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru care am binevoit, ascultați de

Intrebări.

1. Ce obișnuia Domnul să facă neînțecat? Unde luă Domnul, într'o seară, pe trei din ucenicii Săi. Cari erau aceștia trei? Ce obișnuia să facă Domnul?

2. În ce scop s'a suit Isus pe munte? Ce au făcut ucenicii în timpul când Domnul se ruga? Pe când Domnul se ruga ce se pogori asupra Sa? Ce schimbare se făcu pe fața Sa? Ce înfățișare luară hainele Sale? Cum au fost deșteptați din somn ucenicii? Când ei priviră spre Domnul, pe cine mai văzură?

3. Cine eră Moisi? Unde a fost immormântat? Cine eră Ilie? Cum a fost răpit la ceruri? Cu cine vorbeau ei acum?

4. Când ucenicii văzuseră toate acestea, cum căzură la pământ? Ce zise Petru? Pentru ce voia Petru să clădească colibe acestor sfinți?

5. Ce se întâmplă pe când vorbiă Petru? Ce se auzi? Ce spuse acest glas? Ce făcură ucenicii când auziră acel glas?

6. Cum îi întări Domnul? Cu ce ocazie auziseră ei mai înainte aceste cu-

„Obiceiu servește ca lege”.

vinte? Când își ridicară ochii numai pe cine văzură?

7. Ce li s'a arătat ucenicilor? Ce folos a avut pentru ucenici această viziune? Ce lucru le-a ajutat să o poată vedea? Cum ar fi putut să primească o și mai mare binecuvântare?

8. Când se pogorîră depe munte, ce poruncă le dădu Domnul Isus? Cât de credincios ascultară ei? Ce lucru făceau pe ucenici să fie curioși?

Lección 12 — 19 Septembrie 1925.

Vindecarea demonizatului.

Text biblic: Marc. 9, 14—29.

Text paralel: Mat. 17, 14—21; Luc. 9 37—45.

De memorizat: „Pentru ce noi nu pularăm să-l dăm afară pe el? Iar El le zise: pentru necredința voastră”. Mat. 17,19.20.

SCENA 1: Isus, Iacob și Ioan sa dau jos depe munte dimineața, după schimbarea la față. Când ceilalți nouă au văzut pe Isus, au ieșit să-L întâmpine.

SCENA 2: Și gloatele văzându-L au alergat spre El. Iar unul din gloată zise: „Am adus la Tine pe fiul meu, ajută-ne”. Tatăl istorisește lui Isus toate fazele de boală ale copilului.

SCENA 3: Isus a vindecat pe copilul demonizat. Copilul împreună cu tatăl său au plecat spre casa lor. Mama văzându-l le iese spre întâmpinare.

SCENA 4: Isus singur cu ucenicii Săi. El întreabă, de ce nu au putut să vindece o asemenea boală.

1. Când Isus împreună cu Petru, Iacob și Ioan, cari fuseseră cu El pe munte, ajunseseră pe câmpie, văzură o mare mulțime strânsă în jurul celor nouă ucenici, pe cari îi lăsase acolo jos. Mulțimea era

nelinștită și era o mare învălmășeală. Cărturarii pusese rădăcinii unele întrebări la cari ei nu puteau să răspundă.

2. Când mulțimea văzu pe Isus apropiindu-se alergară spre El. Iar El îi întrebă: „Pentru ce vă certaji cu dânșii?” Iar un om din mulțime veni la El și îngenuchind înaintea Sa, îi zise: „Învățătorule am adus la Tine pe fiul meu, care este stăpânit de un duh mut. Oriunde îl apucă, îl trânteste la pământ. Copilul face spumă la gură, scrâșnește din dinți și rămâne șapăn. M'am rugat de ucenicii Tăi să scoată duhul, și n'au putut”.

3. Domnul Isus privi la ucenicii cari fuseseră alături cu El și cari văzuseră minunile pe cari El le făcuse; apoi El privi spre cărturarii cei încăpățânați cari căutau la orice pas să vadă dacă cumva s'ar putea găsi vreo vină. Domnul le zise: „Până când voui fi cu voi? Până când vă voui îngădui?” Apoi zise aceluia părinte: „Aduceți-l la Mine”.

4. „Atunci ei aduseră în fața lui Isus pe acel copil bolnav. Și văzându-l, spiritul îndată îl scutură tare, și căzând la pământ se svârcolea făcând spumă la gură. „Domnul Isus zise atunci părintelui: Cât timp este de când i-a venit aceasta? Iar el zise: din copilărie. Și de multe ori l-a aruncat chiar în foc și în apă, ca să-l piarză!”

5. Nemângâiatul părinte nu era încă sigur că Domnul poate să vindece o atât de grozavă boală. El spuse lui Isus: „Dacă poți ceva, ajută-ne fiindu-ți milă de noi”. Domnul căută să-l încurajeze, zicându-i: „Dacă tu poți crede, totu' este cu putință celui care crede”. Îndată tatăl copilului a strigat cu lacrimi: „Cred Doamne, ajută necredinței mele!”

6. „Iar Isus văzând că aleargă aci gloata, certă spiritul necurat zicându-i: spirit mut și surd, Eu îți poruncesc, ieși afară din el, și să numai intri într'ânsul. Și strigând și tare sguduindu-l ieși afară; și copilul fu ca mort, încât mulți ziceau că a murit. Dar Isus apucând mâna lui îl ridică, și el se sculă”.

7. Nu putem spune care trebuie să fi fost mirarea Iudeilor față de această minune, dar nici cât de mare trebuie să fi fost bucuria aceluia părinte când și-a luat copilul vesel și plin de puteri. Singurul pe care îl putem face e să ne înfățișăm în mintea noastră acest lucru.

8. „Și intrând El în casă ucenicii îl întrebă mai la o parte: pentru ce noi nu puterăm să-l dăm afară? Și le zise: Acestel de demoni prin nimic nu poate ieși at

„Prin unire cresc lucrurile mici, prin vrajbă pier și cele mai mari”.

fară decât numai prin rugăciune și post".
 9. Inainte ca Domnul Isus să-i trimeată pe cei doisprezece în lucrarea misionară, El le dădu puteri asupra spiritelor necurate. Însă în timp ce Domnul se află sus pe munte, împreună cu ceilalți trei ucenici, fără îndoială că ceilalți nouă ucenici începură să se descurajeze. Poate că ei au murmurat din pricină că au fost lăsați în urmă. Deci nu trebuie să se mire de ce urmând această cale, nu au izbutit atunci când au încercat să scoată acel spiri rău.

Intrebări.

1. Ce văzu Isus și cei trei ucenici, când se coborîră de pe munte? Ce făcă mulțimea? Ce făcă cărturarii?

2. Ce făcă mulțimea când văzu pe Domnul Isus? Ce spuse Domnul către cărturarii? Ce făcă un om? Ce spuse el despre fiul său? Mai adusesse el pe fiul său la Domnul?

3. La cine privi Isus mai întâiu? Către cine își îndreptă apoi privirea Sa? Ce spuse ucenicilor Săi? Dar cărturarii-lor? Dar aceluia părinte?

4. Când fiul fu dus la Isus ce făcă spiritul cel rău? Ce întrebare puse Isus tatălui? De cât timp eră acel fiu într'o așa stare? În ce primejdie a fost adeseori fiul?

5. De ce lucru păreă a fi sigur tatăl? Ce îi spuse Domnul Isus? Cum încercă Isus să încurajeze pe părinte? Ce strigă deodată tatăl?

6. Pe când mulțimea alergă ce porunci Isus spiritului rău? Ce făcă spiritul rău? În ce chip părăsi spiritul rău pe acel fiu? Cum sfârși Domnul Isus lucrarea cu acest fiu?

7. Care sunt acele lucruri cari rămân să ni le înfățișăm numai cu mintea?

8. Când intră într'o casă, ce îl întrebă ucenicii? Ce le răspunse Domnul Isus?

9. Ce putere dăduse Domnul, celor doisprezece? Ce putu să aducă descurajarea celor nouă ucenici? Cum se poate ca aceste lucruri la cari gândiseră ei să aducă lipsa de putere spre a scoate spiritul rău?

Lecțiunea 13—26 Septembrie 1925.

Repetiție.

1. Domnul Isus a spus mulțimii mai multe parabole pentru ca astfel să îi ajule să înțeleagă cu ce se asemănă împărăția cerurilor. Ea este asemenea seminței celei mici de muștar, care după ce a fost semănată, ajunge ca un pom. Ea este ase-

menea aluatului, sau drojdiei, care cuprinde întreaga măsură de făină. Ea este asemenea unei comori ascunse într'o farină, și pentru care un om vrea să-și vândă totul numai să aibă farina cu acea comoară. Este asemenea unui mărgăritar scump, din pricină că valoarea sa este neprețuit de mare. Împărăția lui Dumnezeu este asemenea unui năvod, care cuprinde și pești buni și pești răi, și cei buni sunt opriți, iar cei răi sunt aruncați deoparte.

2. Odată, pe când Isus străbălea Marea Galileii împreună cu ucenicii Săi, se ivi pe neașteptate o furtună. Domnul Isus se culcase la un capăt al corăbiei. Ucenicii erau într'adevăr înspăimântați, și deșteptară pe Domnul Isus. El spuse atât mării cât și vântului, „Taci fii liniștită“, și îl ascultară, încât se făcū o liniște mare. Când trecură pe celalți fărni, Domnul Isus gonī spiritele cele rele cari erau în doi oameni furioși, iar spiritele se aruncară într'o turmă de porci, și aceștia se aruncară în lac și se înecară.

3. Acea fiică de doisprezece ani, a lui Iair, eră grav bolnavă și în urmă chiar muri. Domnul Isus merse la casa sa, o luă de mână, și îi zise: „Tie zic, scoală-te“. Mica fetiță se sculă și umblă pe jos. O femeie din mulțimea ce eră în jurul Domnului Isus, eră bolnavă de mai mulți ani. Ea își întinse mâna în afară, și atingând marginile vesmântului Său se făcū sănătoasă.

4. Domnul mergea prin multe sale și orașe, și pretutindenī vindecă bolnavi. El atingea ochii orbului, și putea să vadă; El făcē pe surd să audă, pe mut să vorbească, și pe olog să umble.

5. Cei unsprezece bărbați pe care și-l alesese Domnul Isus spre a fi ucenicii Săi, fură trimiși să învețe mulțimea și să facă lucrare misionară pentru El. El le dădu putere de a vindecă boale, și le spuse: „În dar ați luat, în dar dați“. El le spuse că vor fi prigonīți, căci vom merge ca niște oi între lupi. Chiar și faptele cele mai mici de bunătate în numele Domnului Isus vor fi răsplătite.

6. O mare mulțime dintre oamenii după acolo veniau să audă pe Domnul. Într'o vreme mulțimea flămânzise. Un mic băiețuș aveă cinci pâini și doi pești. Isus le luă, le binecuvântă, și acestea fură de ajuns spre a sătura cinci mii de oameni, în afară de femei și copii. Altădată, Domnul a săturat patru mii de oameni cu șapte pâini și câțiva pești. Isus văzū cu câtă lăcomie alergau oamenii după pâine, și atunci le spuse: „Eu sunt pâinea

„Fapte nu vorbe“.

vieții". El voia să-i facă să înțeleagă că pâinea pentru care o mănâncă ei le ajută numai pentru viața aceasta, dar acei care cred în El vor avea viață veșnică.

7. Altădată, pe când ucenicii străbăteau din nou lacul obosiră muncind în timpul nopții, împotriva unui vânt puternic. Când li se pareă că se scufundă barca, iață pe Isus că vine spre ei umblând pe apă. La început, ei nu-L cunoscură, și chiar se înpăimântară; însă El le vorbi: „Eu sunt; nu vă temeți”. Alunci Petru voi să meargă pe apă spre Domnul. El merse puțin, dar vântul și valurile îl infricoșară și începă să se scufunde. Domnul Isus îl apucă și când intrară în corabie, furtuna încelă.

8. Domnul Isus porni într'o călătorie trecând prin Galilea, spre Tir și Sidon. O femeie care nu eră dintre iudei, veni la El și îi ceru să vindece pe mica sa fiică. Ucenicii ar fi vrut să se o îndepărteze din pricină că ea nu făcerea parle din neamul iudeilor, Isus spre a încercă credința ei, îi zise: „Nu este bine a luă pâinea copiilor și a aruncă căinilor”. Sărmana femeie, răspunse cu blândeșe: „Așă este, Doamne; dar și căinii de sub masă mănâncă din fărâmiturile copiilor”. Acest răspuns plăcu mult Domnului. El spuse femeiei să se întorcă acasă căci fiica sa s'a vindecat.

9. Isus luă cu Dânsul pe un munte pe Petru, Iacob și Ioan. Și pe când se rugă, fața Sa începă a „străluci ca soarele, și veșmintele Lui se făcură albe ca lumina”. Moisi și Ilie veniră și vorbiră cu Isus. Petru ar fi dorit să clădească colibe, astfel încât și acești sfinți bărbați să poată rămâne între ei, pentru căva timp. Un glas le vorbi dintr'un nou: „Acesta este Fiul Meu, cel iubit, întru care am binevoit; ascultați de Dânsul”. Apoi lumina pieri.

10. În ziua următoare, când se coborîră depe munte, găsiră adunată o mare mulțime. Un om aduse la ucenici pe fiul său, spre a îndepărta un spirit rău ce eră în el; ucenicii nu putuseră, astfel că acel părinte eră descurajat. Domnul Isus le spuse că totul este cu puțină acelui care crede. Tatăl strigă: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele! „Domnul Isus porunci spiritului rău să iasă din acel fiu. Spiritul ieși, dar fiul păru ca și mort. Domnul îl luă de mână, și îl ridică vindecat.

Intrebări.

1. Când Isus învăță în parabole, cu ce zicea El că se aseamănă împărăția cerurilor?

2. Ce experiență avură ucenicii odată,

pe când străbăteau Marea Galileei? Ce minune săvârși Domnul, când se coborîră la țarm?

3. Povestește vindecarea fiicei lui Iair. Cum a fost vindecată femeia aceea din mulțimea ce eră împrejurul Domnului?

4. Ce minuni făcerea Isus în timp ce mergea dintr'un loc într'altul?

5. Cu ce scop a trimis Domnul pe cei douăsprezece ucenici? La ce fel de lucruri aveau ei să se aștepte? Ce se va primi pentru fiecare faptă făcută în numele Domnului?

6. Cum a săturat Isus mulțimea care-i urmă? Câți au fost săturați în acest chip? Ce spuse Isus, că este El? Ce vor avea acei cari vor crede în El?

7. Ce experiență neobișnuită avură ucenicii într'o noapte pe când se aflau la lac? Cum dovedi Petru că îi lipsește credința?

8. Pe cine întâlni Isus pe când mergea prin Galilea spre Tir și Sidon? In ce chip dovedi acea femeie credința sa tare?

9. Ce se întâmplă sus pe munte, unde se duse să se roage Domnul Isus?

10. Ce putură să facă ucenicii, cari rămăsese la poalele muntelui? In ce chip a fost scos spiritul rău?

Texte de memorizat din timpul trimestrului.

1. „Astfel va fi la sfârșitul lumii; vor ieși ingeri și vor despărți pe cei răi din mijlocul drepților”. Mat. 13, 49.

2. „El poruncește chiar vânturilor și apei, și ascultă de Dânsul”. Luc. 8, 25.

3. „Indrăznește, fiică; credința ta te-a scăpat!” Mat. 9, 22.

4. „Alunci atinse ochii lor zicând: După credința voastră fie vouă”. Mat. 9, 29.

5. „In dar ați luat, in dar dați”. Mat. 10, 8.

6. „Cine va fi adăpat in nume de ucenic pe unul din acești mici, numai cu un pahar de apă rece: ... nu va pierde plata sa”. Mat. 10, 42.

7. „Indrăzniți, Eu sunt nu vă temeți!” 14, 27.

8. „Eu sunt pâinea vieții, cine vine la Mine nu va flămânzi”. Ioan, 6, 35.

9. „Mare este credința ta; fie ție cum voiești”. Mat 15, 28.

10. „Căci ce folosește ca omul să câștige lumea întreagă și să pearză sufletul său?” Marc. 8, 36.

11. „Acesta este Fiul Meu Cel iubit, intru care am binevoit; ascultați de Dânsul”. Mat. 17, 5.

12. „Pentru ce noi nu puturăm să-l dăm afară pe el? Iar el le zise: pentru necredința voastră”. Mat. 17, 19, 20.

„Un om bun rămâne totdeauna începător”.

VEȘTI MISIONARE.

În timpul din urmă scriitorul acestor rânduri a avut privilegiul, să ia parte la o adunare în Uniunea Scandinavă. În toate cele 4 localități: Aarhus (Danemarca), în Oslo (Norvegia), Stocholm (Suedia), și Helsingfors (Finlanda), pe unde am fost, frații s'au adunat în număr considerabil și arătau pentru toate un viu interes. Frații dela conducerea Uniunii au dat mult loc și pentru chestiunea Departamentului Misiunii Interne. Astfel a fost ocazia favorabilă de a stimula și mai departe pe frați pentru lucrarea misionară, și totodată a le mulțumi pentru lucrul făcut până acum cu credincioșie. În Stocholm ne-am întâlnit cu fr. J. A. Stevens dela Dep. Mis. Int. din Conferința Generală, care ne-a ajutat puternic în munca noastră, deasemenea și Fr. Robbins din America. După adunarea din Uniunea scandinavă am mai avut încă o binecuvântată adunare cu frații din Estonia și Letonia, după care apoi fr. Stevens a vizitat mai multe orașe mari din Uniunea Germană de Est și Centrală, în timp ce subsemnatul, a profitat de câteva zile pentru a merge la Berna spre a mă pregăti în vederea zilelor de congres pentru Mis. Int., și Școala de Sabat și a ne întâlni împreună la Hamburg între 13—21 Iulie, a. c. cu diferiți delegați din Europa.

Lucrarea progresează în toate părțile. Numai în Conferința Suediei a fost botezați în al doilea trimestru cam la 200 de suflete. Acesta este cu adevărat un lucru îmbucurător. Și în celelalte adunări s'a prezentat un mare număr pentru botez. În adevăr și vrăjmașul e pretulindeni la lucru, dar lucrurile în realitate stau exact așa, după cum spuneă un preot catolic din Cehoslovacia, cu care am avut ocazia să stau de vorbă: „În cele din urmă trebuie să mărturisesc, că nu pot să fac nimic contra adevărului, și că adevărul va birui pe toată linia”. În această privință ne mai scrie și fr. Struve din Spania, a cărui figură a apărut de curând în mai toate ziarele mari din Europa, înfățișând solemnitatea unui botez.

Presa l-a solicitat pentru câteva articole și primul articol a apărut deodată în patru ziare din Madrid, cu un cerc de ceiliori de peste 100.000 de persoane. Dreptatea lui Dumnezeu define biruința.

E. Kotz.

DIVERSE.

Facem cunoscut că s'a schimbat numărul localului de adunare din București, str. Popa Tatu. În loc de numărul 46 poartă azi numărul 38.

..

Anul acesta cursul biblic din Focșani, va începe, cu ajutorul lui Dumnezeu, la 15 Sept. a. c.

Rugăm stăruitor pe Preș. Conferințelor, predicatori, lucrători și presbiterii Comunităților din întreaga Uniune să comunice data începerii școlii în toate Comunitățile și să îndemne stăruitor frați și surori să urmeze cursul biblic.

Formularele de înscriere cu condițiile de urmare la curs, să se ceară dela fr. I. Gheorghiușor, str. Labirint No. 116.

Necrolog.

Fratele Iancu Bardaș, din Comuna Vâlcele, Jud. R. Sărat a adormit în Domnul la 5 Iulie a. c. Deși numai în etate de 29 de ani, el fusese primul rod pentru împărăția lui Dumnezeu din acea comună, iar prin lucrarea sa au fost câștigați alți 6 membri, iar alții urmează Domnului pentru legământ.

Din anul 1916 stătea mai mult în pat, fiind suferind. Dar cu toată starea lui fizică, totuși lucra pentru răspândirea Evangheliei între consătenii lui.

La înmormântare au luat parte mulți concetățeni din comună și alții din împrejurimi. Lumea a rămas adânc mișcată de Cuvântul lui Dumnezeu, pe care l-au ascultat cu multă luare aminte.

Avem deplina încredere că ne vom vedea la învierea cea dintâi a drepților.

P. Olteanu.

..

La 16 Iulie 1925 a adormit în Domnul sora Theresia Würfel în etate de 60 ani în com. Sarighiol (Dobrogea). Primise adevărul în anul 1894 și tot timpul a făcut parte din adunarea Viile Noi—Constanța. Suferințele corporale le-a îndurat cu creștinească răbdare. Dânsa fusese prima adventistă în Sarighiol.

Avem speranța că o vom vedea la prima înviere.

W. Steinmeier.